

kelte Medlemmer af Tinget, navnlig fra den Side af Tinget, som jeg tilhører, der ikke kunde overbevise sig om, at Lovforslaget i det hele taget var nødvendigt eller hensigtsmæssigt. Der var paa den anden Side Medlemmer fra den anden Side, som meget varmt holdt paa Lovforslaget og ansaa det for at være en Foranstaltning, hvoraf de ventede sig meget heldbringende Resultater, og Resultatet af de Drøftelser, som disse forskellige Anskuelse gav Anledning til, blev da, at man, i alt Fald et Flertal i Udvalget var enig om at tiltræde Forslaget, for saa vidt det indeholdt et Forsøg og blev indskrænket til et mere beskedent Forsøg paa at indføre denne Foranstaltning. Dette Flertal kunde dog paa ingen Maade anse det for givet, at der ikke virkelig ad Aare gennem denne Foranstaltning kunde bevirkes eller fremkaldes noget særligt for Landbruget virkelig gavnligt; men man fandt, at Lovforslaget i den Henseende som et Forsøg gik for vidt. Det forekom navnlig Flertallet, at det som et Forsøg stillede alt for store Krav til Finanserne. I § 11 bemyndigedes nemlig Ministeren til af Statskassen til Realisation af dette Øjemed at anvende i 5 Aar aarligt 4 Millioner Kr., altsaa i alt et Beløb af 20 Millioner paa dette Forsøg. Det forekom Flertallet, at det utvivlsomt var at gaa for vidt, det kunde ikke gaa ind paa at stille slige Krav til Statskassen. Derimod fandt man, at det var passende at gaa ind paa et mere begrænset Forsøg og anvende 1 Million Kr. aarligt i 5 Aar, altsaa en Reduktion til $\frac{1}{4}$. Det vilde Flertallet gaa ind paa under Forudsætning af, at der paa enkelte Punkter foretoges Ændringer i Lovforslaget.

Ved Siden af denne Hovedbetragtning var der ogsaa andet, som Flertallet havde at bemærke til Forslaget, som det forelaa, og det gælder altsaa ogsaa, som det nu atter foreligger. En Ting tillagde man særlig Betydning. Det var jo Lovforslagets Hensigt ved Statens Hjælp at hjælpe stræbsomme, ædruelige og flittige Landarbejdere til at komme i Besiddelse af en passende Jordlod; men Flertallet mente, at Forslagets Forlangende om, hvad den vedkommende skulde indskyde i dette Foretagende for at naa dette, nemlig $\frac{1}{10}$ af Jordloddens Værdi, var for ringe. Man maatte mindst af Mænd i en Alder af 25—50 Aar, naar de med Grund skulde kunne komme til Staten og bede om dens Hjælp til en bebygget Jordlod, hvorpaa der kan holdes et Par Køer, kunne forlange, at de havde lagt saa meget til Side

eller havde Udsigt til at komme til at raade over saa meget, at de i Foretagendet kunde risikere mindst $\frac{1}{5}$. Det var efter Flertallets Mening allerede meget, naar Staten skaffede de øvrige $\frac{4}{5}$ til Veje. Denne Bestemmelse mente Flertallet at burde holde paa, ikke alene af Hensyn til den Risiko, som Statskassen løber, men lige saa meget, og i alt Fald for mit Vedkommende endnu mere, af Hensyn til den vedkommende Person selv. Thi det lader sig ikke nægte, at naar en Mand i en saadan Alder og maaske med sin tilkommende Hustrus Hjælp ikke har kunnet lægge sig 800 Kr. til Side, kan man ikke have nogen som helst Sikkerhed for, at han virkelig er en flittig og sparsommelig Mand, og at det vil være ham til Gavn, at Staten hjælper ham til Besiddelse af en saadan Ejendom, hvorpaa han dog maa have en stor Gæld; og med hvilken det derfor under de for Landbruget trykkende Forhold vil være forbundet med ikke ringe Vanskeligheder at komme igennem. — Vi mente endvidere, at man af en saadan Mand maa kunne forlange, at han skulde have klaret sig selv og ikke haft Understøttelse af det offentlige, Fattigvæsenet, i alt Fald ikke uden i Sygdomstilfælde, samt at denne Understøttelse maatte være tilbagebetalt, og at det ikke vilde være nok, at den var eftergivet i Henhold til Fattiglovens § 35. — Vi nærede ogsaa nogen Tvivl med Hensyn til den foreslaaede Størrelse af Jordlodderne. Man havde i det andet Ting gjort disse Lodder større end foreslaet, og det forekom os at være overordentlig tvivlsomt, om man egentlig gavnede den vedkommende ved at give ham en saa stor Jordlod, hvorved han vil blive forhindret i at have nogen Arbejdsfortjeneste ved Siden af det Arbejde, som Pasningen af hans Jordlod kræver. Det var et af de Formaal, der laa til Grund for Landbokommissionens Indstilling, at man, ved Siden af at skaffe denne Slags Folk en mindre fast Ejendom, tillige skulde forbedre Arbejderforholdene paa Landet en Del og gøre det muligt for saadanne Mænd, der sidde ved en mindre Ejendom, tillige at have Fortjeneste af Arbejde for andre.

Jeg skal i øvrigt ikke komme meget ind paa Enkeltighederne af den Behandling, Lovforslaget fik i det omtalte Udvalg. Jeg skal kun tillade mig endnu at fremhæve en Betragtning, som for Flertallet i dette Ting ogsaa var afgørende for ikke at følge det andet Ting. Efter det daværende Lovforslags § 7, som ogsaa er § 7 i det nærværende Lovforslag, savner man nemlig